

В. „Законност“

ще излиза два пъти в седмицата:
въ четвъртък и неделя.

ЦЪННАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 мѣсеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство:

се прибавят пощенскитъ разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

платятъ отъ началото на всѣки мѣсецъ
всѣхъ, ржковни и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Редакцията и администрацията на
вѣстника се намиратъ въ адвокатското
писалище на г. г. Ив. Бѣлиновъ и Илия
Паликрушевъ.

Портфейля на редакцията ни е пъленъ и се
пълни всѣкидневно съ дописки отъ града и провин-
цията, които сж или много дълги, или пъкъ не но-
сятъ подписа на нѣкое лице, познато на редакция-
та. Обявяваме за свѣдѣние, че дълги и анонимни
дописки, колкото и интересни да сж тѣ, не ще се
обнародватъ въ вѣстника ни. Дописки-же, кратки,
ясни, интересни и принадлежащи на лица, намъ поз-
нати, ще се печататъ съ благодарностъ.

ИВАНЪ БѢЛИНОВЪ
и
ИЛИЯ ПАЛИКРУШЕВЪ,
Адвокати въ гр. Руссе,

Приематъ да водятъ всѣкакви дѣла
прѣдъ всичкитъ сѣдилища въ Княжест-
вото.

Писалището имъ се намира на ули-
ца Александровска, близо до аптеката на
Фр. Вотчъ, сръщу градската градина.

Обръщаме вниманието на почитаемата публика
изобщо, както и специално на г. г. руссенскитъ тър-
говци, банкери и фабриканти, а тѣй сжщо и на ад-
министративнитъ и сѣдебни учреждения въ града,
върху ефтенята на нашитъ такси за обявления.
Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение
на подобенъ родъ публикации, както на първата,
тѣй и на последната страница на вѣстника си, ни
даватъ право да мислимъ, че лицата и учреждения-
та, къмъ които се обръщаме съ настоящето си, ще
ни почетатъ съ своето внимание.

Дава се подъ наемъ:

Една новопостроена магязия съ хубава подни-
ца и двѣ прѣвходни стаи, на добра позиция —
улица Александровска, сръщу новата градска гради-
на, удобна за контора, фабрика и проч.

За споразумение до ступанина ѝ Маринъ Н.
Чолаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Честъ имамъ да обявя на интересующитъ се,
че съставеното отъ менъ „ржководство за изуча-
ването на двойното счетоводство“ е излѣзло отъ
печать и се намира за проданъ при тукашнитъ кни-
жарници: Хр. Г. Дановъ, А. Димитровъ и
Д. М. Златевъ.

Съ почитание:

Ю. Маджаровъ.

2—5.

Най-модерно скроени и доброкачест-
вени ПАЛТОНИ СУКНЕНИ, ПАЛТОНИ
ШЕЯЧАНИ, КОСТЮМИ КАМГАРНИ и
ШЕЯЧАНИ за настоящий сезонъ, могатъ
да се получаватъ само въ Българската
Дрѣхарница на СТ. Р. ПАПАРИНОВЪ,
Улица Александровска.

Турена е подъ печать и тѣзи дни ще излѣзе
книгата:

РОТШИЛДОВЦИТЪ,

тѣхния животъ и капиталистическа дѣятелностъ,
прѣведена отъ русски отъ

Ив. Матѣевъ и Ст. Бѣлиновъ,

и издание на посрѣдническото книжарско бюро
на Д. М. Златевъ
въ Руссе.

Желающитъ да си купятъ книгата могатъ да се
обръщатъ още отъ сега къмъ издателя.

На книжаритъ — 30 % отстъпка въ брой.

Даватъ се подъ наемъ:

Три стаи мобилирани, изобщо или

всѣка отдѣлна.

За споразумение до Посрѣдническото бюро.

2—5.

Руссе, 11 Декември 1896 год.

Читателитъ не сж заразили, надѣмъ се, че
изведнѣжъ послѣ полицейскитъ избори на 17 Ноем-
врий, ние си издигнахме гласа въ полза на едно
демонстративно излизане отъ камарата на малцин-
та оппозиционни прѣдставители, които, кой знае какъ
непрѣвдана отъ г. Стоилова случайностъ облѣ-
че съ депутатски мандатъ, като се помъчихме да
установимъ, че това ще бѣде единствения ползотво-
ренъ протестъ сръщу насилията, извършени отъ по-
лицията върху българскитъ избиратели, и че морал-
ния ефектъ, който такъвъ единъ протестъ ще про-
изведе, както върху правителството и неговото на-
силническо парламентарско мнозинство, тѣй и върху
масситъ на българското население, ще бѣде несрав-
нено по голѣмъ и по-полезенъ, отъ колкото всички-
тъ рѣчи, които оппозиционнитъ прѣдставители ще
бѣдѣтъ допустнати да произнесѣтъ, въ течение на
цѣлия законодателенъ периодъ на токо-що отворе-
ното IX-то обикновено народно събрание.

Нѣкои отъ оппозиционнитъ вѣстници успѣха
вече да се произнесатъ по нашето прѣдложение. По-
лучихме и нѣколко писма отъ приятели въ столица-
та и провинцията по сжщия въпросъ. В. „Социа-
листъ“ се възползува отъ случая даже да ни натѣк-
не за искажаното отъ насъ мнѣние, и то, не тол-
кова за самото мнѣние, колкото за принадлежностъ
та ни къмъ една отъ омразнитъ буржуазни ли-
берални фракции. (?) . .

Ние, естествено, не ще се спираме върху съ-
ображенията на вѣстници и приятели, които сподѣ-
лятъ нашитъ възглѣди по работата. Ще обрнемъ
вниманието на читателитъ си само върху възра-
женията, които сж направени сръщу нашето прѣдло-
жение, и ще се постарамъ да докажемъ, че, при
всичкитъ тѣзи възражения, ние и днѣс стоимъ на
прѣдизнитъ си позиции, и че, до пълно убѣждение
въ справедливостта на противното, не мислимъ да
ги напускаме.

За, да бѣдемъ по-кратки и по-лесно разбрани,
ние ще сведемъ всичкитъ прочетени и получени отъ
насъ възражения на четири категории, като се спремъ
върху всѣка една отъ тѣхъ отдѣлно.

Първо и първо ни възражаватъ, че ако опози-
ционнитъ депутати би излѣзнали отъ камарата, тѣ
би чисто и просто оскърбили своитъ избиратели,

които сж прѣтърпѣли толкова прѣслѣдвания отъ вла-
стѣта, за гдѣто сж ги избрали.

Ние мислимъ, че това възражение, колкото се-
риозно и да изглежда, не е отъ такова естество,
щото да не може да се обори. Още въ брой 10 на
нашния вѣстникъ ние го прѣдвиздахме, и, за да го
избѣгнемъ, написахме слѣднитъ рѣдове:

Прѣдъ своитъ избиратели г. г. оппозиционнитъ прѣд-
ставители много лесно ще се оправдаятъ за постѣжката си,
като имъ разяснятъ, че тѣ сж се отказали отъ честѣта да
ги прѣдставляватъ въ една насилнически избрана камара,
гдѣто тѣхния гласъ, колкото справедливъ и доблѣстенъ и
да е той, ще бѣде заглушенъ отъ възлитъ и крѣсцитъ на
едно механически сковано правителствено мнозинство, за-
щото такава една задача е неблагоприятна и непосилна за
тѣхъ, и защото подобна една борба не може да принесе
никаква полза никому.

Излиза, значи, че всичката сжщностъ на рабо-
тата въ случая се свежда къмъ влиянието, което г. г.
оппозиционитъ депутати иматъ прѣдъ своитъ избира-
тели, къмъ умѣнието имъ да внушатъ на последнитъ
тѣ абсолютната потребѣа да напуснатъ демонстра-
тивно подобна една полицейска камара и то, не за
да прекратятъ борбата си съ правителството, а да
я прѣнесатъ на една друга, по-благодарна и по-
ползотворна почва. Ние мислимъ, че истинскитъ на-
родни избраници, за каквито смѣтаме г. г. опози-
ционитъ прѣдставители, които сж получили своитъ
депутатски мандати отъ ржцетъ на населението, а
не отъ тѣзи на полицията, сж въ състояние да ис-
пълнятъ нашето прѣдложение, безъ да оскърбятъ ни-
кого, защото, въ такива рѣшителни и мъчни момен-
ти като настоящия, народнитъ избраници трѣбва
да указватъ на населението правия пътъ, по който
трѣбва да се върви и дѣйствиува, а не наопаки. О-
казва се, прочее, че ако нашитъ приятели въ камарата
се заематъ да разяснятъ на своитъ избиратели
причинитъ на тѣхното рѣшение да напуснатъ до-
броволно своитъ депутатски мѣста, па, ако потребѣ-
ва, зематъ даже тѣхното прѣдварително съгласие,
то първото възражение сръщу нашата мисль ще се
сведе на една проста формалностъ и ще се обори
отъ само-себѣ си.

Второ ни казватъ, че ако г. г. оппозиционнитъ
прѣдставители се откажатъ отъ своя мандатъ, тѣ съ
това ще нарушатъ обѣщанието, което сж давали на
избирателитъ си въ врѣме на агитациитъ, какво ще
употрѣбятъ всичката си енергия, умѣние и знания,
за да се въведе въ страната рѣдъ, да се уважаватъ
и почитатъ законитъ отъ властѣта, да се намалятъ
нѣкои непосилни даждия и т. н.

Това възражение дѣйствително би било мъчно
да се обори въ една истинска конституционна стра-
на, гдѣто и единъ оппозиционенъ гласъ се слуша,
гдѣто и една нищожна на брой, но силна съ пра-
вотата на каузата, която защитава, опозиция може
да сваля едно тиранско, насилническо и непопулярно
правителство. Но у насъ, гдѣто изборитъ ги прави
полицията, гдѣто всѣки правителственъ натрапникъ
— депутатъ, за милостѣта, че е „народенъ“ прѣд-
ставителъ, се смѣта задълженъ не на населението,
което не го е избирало, а на одного или на всич-
китъ министри, които сж го наложени на избира-
телитъ, — подобно едно възражение на-да ли може
да издржи една строга критика. Никаква енергия,
никакво умѣние, никакви знания, никакво красно-
рѣчие, когато тѣ принадлежатъ на единъ оппози-
ционенъ прѣдставителъ, не сж влияли и не могатъ да
повлияятъ у насъ на правителствениитъ мнозинства,
скърпени и поддржани искусствено отъ една шена
властолюбци, гладни за слава и за пари. Твърдо
убѣдени въ справедливостта на тѣзи мисль ние
още на 28 минали Ноемврий (гл. бр. 11 на в. „За-
конностъ“) писахме:

Даже ако допустнемъ, че въ интелектуално, а осо-
бенно въ нравствено отношение, оппозиционитъ прѣд-
ставители въ нищо не отстъпаватъ на своитъ „белгийски“
противници, то, при сжществуващия парламентаренъ рѣдъ,

гдѣто **мнозинствата**, числото на гласовете, чийто и да сѣ тѣ, броя на депутатитѣ, каквито и да сѣ тѣхнитѣ качества и достоинства, рѣшаватъ съдѣбителнѣ на свѣта, 7—8 души оппозиционери, на биле тѣ, нѣмалѣ и звѣздитѣ отъ небето, на-да ли могатъ напрѣдъ, нѣщо полезно; понеже и най-доброто тѣхно предложение, и най-патриотическото тѣхно желание, само защото излиза **отъ тѣхъ**, ще бѣде удадено въ морето отъ 160 правителствени гласове, готови да вотиратъ всичко, безусловно всичко, което кабинета на г. Стойлова внесе въ камарата.

При тѣзи условия, никой отъ оппозиционнитѣ прѣдставители, очевидно, не може помогна: ни рѣдъ въ княжеството да се введе, ни законитѣ да се почитатъ, ни даждията да се намалятъ. Струва ли тогава да се хаятъ напусто силитѣ и енергията на нашитѣ едномисленници — депутати въ една толкова неравна борба, когато тѣзи сили и енергия могатъ прѣкрасно да се употрѣбятъ за една по-доблестна и по-симпатична политическа война, макаръ и вънъ отъ стѣнитѣ на камарата? По нашето дълбоко убѣждение, прѣдстоящата на нашитѣ малцина приятели парламентарна борба е поставена въ такива тѣжки и непоносни за тѣхъ условия, щото ние я смѣтаме не само безполезна, но и право вѣдна за тѣхнитѣ и тѣзи на народа интереси и, като такава, считаме, че рѣшително нѣма защо да се води. . . .

Третото възражение, което ни правятъ, е сравнително най-слабото и ние върху него особено дълго не ще се разпростираме. Говорятъ ни, какво интереситѣ на България изисквали да има оппозиция въ Народното Собрание, която да издига гласа си противъ въѣкакво ограничение свободата и правата на народа, както и противъ отпущанieto кредити за обогатяване и раскошно живѣние на членоветѣ отъ върховното правителство, които отъ нѣкое врѣме насамъ тѣй безцеремонно се распорѣждатъ съ срѣдствата на оголѣлото българско държавно съкровище.

Срѣщу принципния смисълъ на това възражение ние, разбира се, нѣма що да кажемъ. Оппозицията въ една камара е дѣйствително необходима и ние не противъ нея ратуваме. Но ние поддържаме, че 7—8 души оппозиционери въ едно народно събрание, съставено отъ 150 души правителствени депутати, готови да гласуватъ въѣко прѣдложение на властъ, имушитѣ и да провалятъ въѣка противо — правителствена мисълъ, колкото народополезна и блѣстяща и да е тя — че 7—8 души оппозиционери, казваме, рѣшително нищо хубаво и ползотворно не могатъ да направятъ, а, щомъ като е така, нѣма защо и да си хаятъ силитѣ и врѣмето да го правятъ. Дѣятелността на VIII-то обикновено народно събрание е още прѣсна въ паметта ни. Можали да стори нѣщо петъ пѣтъ по-силната въ него оппозиция срѣщъ расипничеството на държавната парѣ, съ което се отличи тогавашното правителствено мнозинство? Побъркаха ли нѣкому въ нѣщо петдесетѣ прѣдѣлни оппозиционни депутати, та да се вѣрва, че ще сторятъ какво — годѣ сегашнитѣ седемъ — осемъ? . . .

Не, ние мислимъ, че добръ разбранитѣ интереси на България изискватъ, не една слаба до нищожность парламентарна оппозиция, за желанията и стрѣмленията на които никой не ще да държи смѣтка, а една енергична и ползотворна борба за съба-

рание сегашното българско правителство и проваляние неговата насилническа и расипническа система на управление. А такава една борба — за да се поведе и икара на добъръ край — трѣбва да се прѣнесе вънъ отъ оградата на събраниято, гдѣто народа и водителитѣ му могатъ и по-лесно, и по-цѣлесходно да воюватъ, както съ правителството тѣй и съ неговия полицейски парламентъ. . . .

Въ 11 брой на в. „Законность“ читателитѣ ще намѣрятъ, впрочемъ, още едно чисто-практическо съображение, което говори въ полза на нашата мисълъ, и което ние, за да не ги утѣгчаваме, нарочно не привѣждаме тукъ.

Четвъртото, най-послѣ, възражение, което ни се прави, е, че било съмнително да ли *всички*тѣ (осемъ души) оппозиционери ще се съгласятъ да напустнатъ камарата едновременно, и да подпипнатъ единъ коллективенъ протестъ срѣщу насилията, които властѣта извърши въ врѣме на изборитѣ.

Ние не вѣрваме това възражение да е сериозно, защото мислимъ, че, макаръ оппозиционнитѣ прѣдставители и да принадлежатъ на три — четири различни фракции, тѣ ще намѣрятъ у себѣ си достатъчно нравствена сила, достатъчна доза безинтересность и патриотизмъ, щото на една чисто-идейна почва да се съединятъ въ една обща мисълъ за доброто на отечеството, и да си подадатъ братска ръка за задружна дѣятелность срѣщъ безаконията на властѣта. . . .

Ръководими отъ горѣизложенитѣ съображения, ние още веднѣжъ повтаряме своята мисълъ. Искаме да бждемъ разбрани и послушани, че единственната рационална, ползотворна и практически — полезна борба, която оппозицията, въ лицето на всички свои честни, неопитнени, и независими сили, трѣбва да води за напрѣдъ срѣщу правителството е *вишпарламентарна* борба. Въ нея, мислимъ ние, е нашето спасение. . . .

Върху срѣдствата и начина, по които тѣзи борба трѣбва да се почне и води ще имаме случай да се повърнемъ.

Политическото ни положение и отношенията ни къмъ Россия.

(Продължение отъ брой 14).

Били сме и ще бждемъ за винаги едни отъ най-големитѣ поклонници на Россия, но ний никога не сме принадежали къмъ оная категория наивно сантиментални привърженици на Великата ни Освободителка, които вѣрватъ, че тя ни е освободила, като се е ръководила исклучително отъ своето чувство на една ултра-православна покровителка, която не е могла да гледа своитѣ едновѣрци подъ иго на Ислама. Нѣма съмнѣние, че тѣзи е **една** отъ причинитѣ на нейното застѣпничество за насъ, но тя далечъ **не е главната**. Религиознитѣ въпроси отдавна сѣ изгубили онзи остъръ характеръ, който едно врѣме е билъ причина на кръвопролитни войни, като онѣзи на кръстоноснитѣ походи, седмогодишната война и пр. Сега войнитѣ се прѣдприематъ само прѣдъ видъ на реални интереси, и войната на 1877—78 година бѣше именно таква. Руситѣ се заеха да ни освободятъ, като имаха прѣдъ видъ, главно, своитѣ реални интереси. Но въ какво състояха и състоятъ тѣзи интереси, и не противорѣчатъ ли

достна въѣтъ на добрий народъ ланимухи: упоиха се отъ туй всички. Отъ въѣкой жгълъ на кралевството затекохъ се, като мржвуняци, депутации, облѣчени въ черни дрѣхѣ (съ фракове, плакове и лакове), и въоръжени съ дълги слова. Краля ги изслушваше съ чудесно търпѣние. Не бѣше ли той най-честитъ принцъ и най-славний баща? За вънецъ на радостта, една приятелка на кралевскитѣ домъ, феята (вълшебницата, орисницата) на деня, бѣше приела да стане кръстница на кралевското дѣте. Какво не можеме да се очаква отъ таквъзъ могъщи покровителство?

Въ деня на кръщенieto, двореца и столицата дефилирахъ въ процесия (шествие) прѣдъ люлката, въ която спеше младий принцъ, обиколень отъ двама шамбелани (стайници) въ канарейно-жълто облѣкло. Отъ тамъ се отиде въ голѣмата празнична зала, гдѣто бѣше поставена една много голѣма маса, прилична на конска подкова; масата бѣше хубаво накинчена, цѣла покрита съ кристали, плодове и цвѣта. Подъ червенъ като малини балдахинъ, украсенъ съ бѣли пера, сѣдяхъ краля, съ корона на глава, отъ дѣвата му страна сѣдна кралицата, а отъ дѣсна страна-феята на деня. Тутакси слѣдъ туй гвардейската музика изсвири народний маршъ: О, благодарни ланимухи синове! Въѣкога галантни, въѣкога побѣдители, Вашии образъ е въѣкому въ сърдцата, Вашето име е въѣкому въ устата! Безъ да сте нѣкога нѣщо учили, Вий знаете всички искусства и науки; Вий се раждате изучени, Господъ е създалъ всички васъ облагородени. Прѣдъ васъ свѣта се прѣкланя, признаватъ ви всички дарбата, да цѣните модитѣ и вкусоветѣ. А сѣщода отбирате вий първи

тѣ на нашитѣ национални стремления? Ето въпроса, отъ разясненieto на който зависятъ правилнитѣ ни взаимни отношения въ бѣдѣ. Враговетѣ на Россия проповѣдватъ, че нашитѣ интереси противорѣчатъ на нейнитѣ, и че ний трѣбва да се държимъ на страна отъ нея, да се пазимъ до гдѣто сме международно свободни и до гдѣто тя не ни е впримчила въ своитѣ мрѣжи. Ний, пъкъ утвърждаваме противното, като сме дълбоко убѣдени, че нашитѣ интереси се идентични съ ония на Россия и че тѣ не могатъ и нѣма защо да ни впримчуватъ въ каквито и да било мрѣжи. Ний сме убѣдени, че при сегашнитѣ си международни и географически условия, ний много повече се нуждаемъ отъ Россия, отъ колкото тя отъ насъ. Но да видимъ, какви сѣ русекитѣ интереси въ България и въ какво се заключаватъ тѣ.

Отъ незапаметни врѣмена русекия колосъ се е стремилъ къмъ Цариградъ, но въ началото на своята история това стремление на Россия не е носило опрѣдѣленъ политически характеръ, а е било стихийно-религиозно. Само отъ врѣмената на Петра Великий, то се прѣвръща въ едно ясно и опрѣдѣлено стремление, което може да бѣде формулирано съ думитѣ: „Россия ѣ трѣбватъ проливитѣ, или поне свободния проходъ прѣзъ тѣхъ“. За достиганieto на тѣзи цѣль тя е имала и има три пѣти: Първия — който води отъ брѣговетѣ на долини Дунавъ, прѣзъ балканитѣ и Одринъ, до брѣговетѣ на Босфора. Втория пѣтъ е оня — прѣзъ Мала-Азия, който върви почти паралелно съ южния брѣгъ на Черното Море и достига Цариградъ отъ страна на Анадолъ; този пѣтъ е два пѣти по дългъ отъ първия и достига до 1200 километра. Третия же — оня прѣзъ Черното Море. Той е най-късия, но при това има голѣмия недостатъкъ, гдѣто минава прѣзъ морето и слѣдователно изисква съществуването на една силна черно-морска флота. Па и при съществуването на послѣдната този пѣтъ остава не съвѣтъ безопасно. Отъ двѣ столѣтия насамъ, руситѣ сѣ считали първия пѣтъ за най-кратъкъ и най-безопасенъ и врѣме отъ врѣме сѣ прѣдприемали кръвопролитни войни съ Турция, цѣлѣта на които е била: постъпенното расчистване на този пѣтъ и приготвянето на единъ мостъ за Цариградъ. Таквитѣ сѣ биле всичкитѣ войни на Екатерина II, Александръ I, Николая I и Александра II. Потоци на руска кръвъ сѣ пролѣти за тѣзи цѣль; нѣма педа земя между бреговетѣ на Дунава и Марица, която да не е напоена съ русска кръвъ. Милиарди и десетки милиарди сѣ сѣ исхарчили за това велико движение къмъ брѣговетѣ на Златния рогъ. Този пѣтъ е най-удобния и нищо не е било въ състояние до сега да накара руситѣ да се откажатъ отъ него. Нито силната едно врѣме Турция, нито заплашванията на Европа, нито даже коалиционнитѣ европейски войни, като Кримската, не сѣ биле въ състояние да спрѣтъ това историческо движение. Истина, че на врѣмени, когато Россия се е виждала въ естѣвени международни условия, тя се е — отказвала отъ своитѣ цѣли, но само за едно сравнително кратко врѣме. Отъ послѣдната война сѣ се изминали вече 20 години и Россия се въздържа да повтори удара си върху „болния човѣкъ“, тѣй като е заета съ една вътрѣшна дѣятелность, която има за цѣль економическото обновление на страната и финансовото ѣ оздравление. Отъ друга страна тя е принудена да бѣде внимателна и прѣдъ видъ на неблагоприятно сложивитѣ се обстоятелства. Прѣзъ това врѣме, тѣ си готви силитѣ и се стѣга за бѣдѣщата борба. Нѣма съмнѣние, че нито троитвенния съюзъ, нито фантастическата балканска федерация ще могатъ да спрѣтъ Россия въ нейното постъпенно, бавно, но вѣрно движение къмъ Цариградъ, а пѣти ѣ за него е прѣзъ България. Очевидно е, че нейната задача ще бѣде значително облекчена, ако тя, вмѣсто прѣпятствие, срѣщне отъ наша страна съдѣйствие. При това за нея не сѣ толкова важни нашитѣ военни срѣдства, колкото географическото ни положение. Слѣдователно, съ освободенieto ни, Россия се е домогвала, главно да си приготви пѣти за Цариградъ. Тя е вѣрвала, че една свободна и силна България, която дължи ней свободата си, ще ѣ бѣде и естествена съюзница при достиганieto на историческата задача — заема-

отъ готварство. И прочее.

Имаше таквитѣ петдесетъ куплега. За зла честь, историята ни е запознала само съ първитѣ три, които приведохме тукъ. Всичко още което се знае, е туй, гдѣто, въпрѣки естественията си негърпѣливостъ, народа ланимухи е изслушвалъ, безъ да се раздразня, туй дълго нареждане на неговитѣ добродѣтели, слѣдъ което сто и единъ топовни гърмежа расгласихъ на распадената тѣлна, че банкета (угощението) почва.

Вече краля, по-грациозенъ още, отъ колкото другий пѣтъ, бѣше се усмихналъ на всичкитѣ си гости бѣше на правилъ хиляди комплименти на своята любезна съвѣдка — феята на деня, когато, едноманъ, противъ благоприятieto, една безсрамна ръка похлопа три пѣти на вратата на залата. Тутакси се възцари гробна тишина; въѣки гостъ онѣмъ и си остана на мѣстото, кралицата поблѣдна и се слиса, феята скри главата си въ двѣтѣ си рѣцѣ.

„Шамбелане, каза краля, какъвъ е тоя шумъ?“

Шамбелана бѣше тамъ, на поста си, съ своята канарейно-жълта дрѣха и своята корона на кръста, двѣтѣ му рамене издигнати и съ усмивка на устнитѣ, но той не отговори нищо и не се мръдна никакъ; една невидима ръка го бѣше вкаменила.

Тритѣ удара поехтаха съ нова сила.

„Капитане на гвардейската пѣта, казвамъ ти: тоя безобразникъ, който дѣлае така, е на разпѣствие!“

Гвардейскитѣ капитанъ бѣше тамъ, на поста си, съ своитѣ црѣвнати мустаци, побѣдителски погледъ, съ своитѣ тридесетъ и шестъ кръстове на гърдитѣ и своята го-

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

Щастието да имашъ една крѣстница и опасността да имашъ двѣ.

Въ кралевството на **лапни-мухитѣ** (gobemouches), най-старото и най-главното отъ държавитѣ, които е гдѣто нѣкога слѣнце, имаше едно врѣме единъ кралъ и една кралица, които бѣхъ оженени прѣдъ петнадесетъ години и още нѣмаха никакъ дѣда. Кралицата се бѣше вече отчаяла, че имаше майчинско сърдце; краля още не бѣше изгубилъ надежда, но и той не бѣше по-малко угриженъ; той бѣше високо-роденъ принцъ (князь) и се питаше съ ужасъ, какво имаше да стане царството му и свѣта, когато би угасла безъ наследница свѣтлата династията на **лалетата**, която прѣзъ толковъ въѣкове управляваше съ бащинска ръка и зидъ и легкий народъ Ланимухи.

Най-сегнѣ Господъ се оплаки, да се не случи таква, да бѣше злочестина. Слѣдъ едно толковъ дълго чаканie, кралицата стана трудна, и роди синъ, който, споредъ обичая, тутакси нарекоха принцъ **Зюмбюланко**. Капитанъ и топове възвѣстяхъ това велико събитие, тая ра-

нието на Босфора. Ето какво е чакала Россия отъ насъ, ето какво иска тя и въ бъдеще. Тя иска гаранция, че, въ случай на нужда, ний, не само нѣма да ѝ прѣчимъ въ тѣзи задача, но и ще ѝ съдѣйствуваме. Тя иска гаранция, че, въ случай на една общо-европейска война, ний нѣма да се озовемъ въ рѣдовѣтъ на нейнитѣ врагове, а ще се биемъ рамо до рамо съ нейнитѣ войски, тъй както тѣ се биха за насъ при Шипка, Шейново, Ески Загра и пр. Съ една рѣчь, Россия иска щото ний да ѝ бждемъ полезни въ случай на нужда и вѣрни въ случай на нещастие. Прѣдъ видъ на това, тя съ таквазъ любовъ, старание и жертви организира на врѣмето нашата армия; прѣдъ видъ на това, тя ни снабдяваше съ офицери, оружје, боеви припаси, параходи и пр.; прѣдъ видъ на това, тя отвори вратата на недостъпнитѣ за чужденцитѣ свои висши военни учебни заведения и ни приготви онзи контингентъ отъ млади и образовани офицери, които окичиха съ лаври българското оружје подъ Сливница, Драгоманъ, Пиротъ и Видинъ. Ето какво е искала и иска отъ насъ Россия.

Добъръ, но нѣма ли една подобна роль на руски съюзници да противорѣчи на нашата самостоятелностъ и на интереситѣ ни? Веднѣжъ ний вземемъ на себе си ролята на съюзници на Россия, то заедно съ това ний ще ограничимъ отчасти и нашата външна самостоятелностъ, или, по правилно казано, — на нашата свобода на дѣйствиѣ. Но иначе то и не може и да бжде. Кому сж прирѣбвали таквизъ съюзници, които само искатъ, а не даватъ нищо. Че я да се оглѣдаме на около си и да видимъ, имали днесъ въ Европа поне една напълно самостоятелна външна държавка. Франция си е свързала самостоятелността съ Россия и на врѣме е принудена да игнорира най жизненния за нея албаски въпросъ. Австрия и Италия не смѣятъ да прѣдприематъ нищо въ международната политика безъ знанието на Германия. Тѣзи послѣдната е длъжна така сжко да съображава своитѣ стѣпки съ съюзницитѣ си и пр. Даже Англия, която обладава всичкитѣ условия за да бжде напълно самостоятелна външно, и тя е принудена въ послѣдне врѣме да признае погрѣшността на една ултра-независима външна политика. Съ други думи, при сегашнитѣ международни условия, нѣма и не може да има една напълно независима външна политика и самостоятелностъ. Но ако това е вѣрно за голѣмитѣ държави, то е още по вѣрно за малкитѣ и слабитѣ като насъ. Прѣзъ своя политически животъ отъ освобождението насамъ, ний бѣхме напълно самостоятелни само веднѣжъ, въ периода на 1885—86 година, и ний видѣхме облагата на тѣзи самостоятелностъ, която въ сжщность бѣше една външна изолитованостъ. На нея ний дължимъ факта, че нашитѣ побѣди надъ Сърбитѣ излязоха ялови. Врѣмената на Стамболова бѣха врѣмена на нашата пълна подчиненостъ отъ вънъ на политиката на Австрия и Троиственния съюзъ. И тъй, външна самостоятелностъ сега въ Европа не сжществува, освѣтъ може би за Швейцария и Белгия, които се намиратъ въ особни международни условия на сжществуване. На тя е, ако щете, и не желателна, тъй като води къмъ изолитованостъ, а малкитѣ държави, изолитовани външно, сж осждени рано или късно да станатъ плячка на по силнитѣ. Каквото да правимъ и говоримъ, а намъ е необходимо да усвоимъ този неизбеженъ фактъ и да се отрѣчемъ отъ безполезната външна самостоятелностъ. Намъ ни трѣбва да потърсимъ съюзници и при туй силни и надѣждни съюзници, на които интереситѣ да не противорѣчатъ на нашитѣ. Такъвъ силень съюзникъ, който да не претендира на това, което ний считаме за свое, е само Россия и пакъ Россия. Ще рѣче, ний трѣбва да се сблизимъ съ послѣдната и да си обезпечимъ дружбата и съдѣйствието ѝ още отъ сега. Но какъ да се сблизимъ? Трѣбва ли да направимъ това формално, като поднимемъ извѣстни актове, или е достатъчно да се ограничимъ съ една двѣ таквизъ манифестации, като тѣзи на 2 ий Февруарий? Ний мислимъ, че прѣдъ видъ на нашата крайна външна неуотичиностъ, проститѣ манифестации, тостове, думи и тѣмни загатвания не сж въ състояние да достигнатъ цѣльта. По добни отношения допущатъ едно широко поприще за про-

дѣла сабя, но той не отговори нищо и сжщо не се мръднѣхъ както шамбелана.

Тригъ удара се чухъ отново и двореца се растрѣсе. Побѣсвалъ, краля станъ; той блѣснѣхъ силно двѣгъ крила на вратата, и се видѣ лице съ лице съ една едра жена съ мургаво лице, черна коса, начумерена съ заплашителенъ погледъ. Тя бѣше феята на нощта. Една рокля отъ черенъ креплъ, обсирана съ ясновисви звѣзди, една стоманена диадема, окачена съ бриланти, възвизаваха величествеността на тая личностъ и правяха чъртизаната ѝ още по-строга.

„Поздравявамъ ви, кралю на Лалетата, каза феята, сухо и прѣзрително. Наистина, никой не е по-любезень отъ ваше величество. Да дойдете лично и посрѣщнете една непозната, за да ѝ подадете рѣка, туй е цѣлта на истичиността, или пъкъ азъ не отбирамъ тѣзи нѣща“.

И безъ да се грижи повече за краля, феята го заминѣхъ и влѣзе веднага въ залата.

„Хубаво празненство каза тя, и достойно за оная, въ честь на която се прави то. Жално е само, че, като се направила приличната почестъ на сестра ми (феята на деня) забравило се дължимото на мене, която съмъ по-стара. Нѣма нищо, азъ съмъ благодарна и не се сърдя за такви малки работи. Гдѣ е хубавото дѣтенце? И азъ искамъ да го надаря“.

И послѣдвана отъ краля, който бѣше си навелъ главата, отъ кралицата, що треперяше като листъ, и отъ феята на деня, която само млѣчеше, феята на нощта, влѣзе въ стаята, гдѣто лѣжеше кралевскиятъ принцъ.

цѣтанието на онова неопрѣдѣленно положение, което се характеризира съ думитѣ политическо „лавиране“. Това послѣдното изде главата на Полина, то ослаби Австрия, то ще погуби и Турция. Не, намъ е просто не прилично да лавираме, тъй като ний нѣма да излѣжемъ никого, а единъ денъ можемъ да се озовемъ изоставени отъ всички. Опуртунизма въ външната политика, при сегашното състояние на Европа, и при нашето географическо положение, е една опасна игра. И прѣдъ ви съ на не отдавнашното минало, за насъ е не възможно да поддържаме добри и съюзни отношения съ Россия съ едни прости думи. Руситѣ вече не ни вѣрватъ, и ний трѣбва да имъ дадемъ осезателни доказателства, че нѣма да се отгѣнемъ отъ нея, когато най много ѝ потребваме. Россия знае, че въ обикновенни врѣмена ний сме ѝ вѣрни, но може ли тя да расчитва на насъ, въ случай на едно осложнение на работитѣ, въ случай на нужда, въ случай на нещастие? Това е въпроса, на когото въ Петербургъ не могатъ да отговорятъ утвърдително и ето защо нашето сегашно примирение носи таквъ студенъ характеръ. Ето защо и ний не можемъ да расчитваме на Россия, въ случай на нужда. Но какъ да се измѣни това положение? Какво трѣбва да се прави?

Прѣди всичко, ний трѣбва да подадемъ инициативата за сключаването на единъ формаленъ договоръ, било въ видъ на една военна конвенция, било въ една друга подходяща форма. Съ този актъ, ний ще трѣбва веднѣжъ за винаги да убѣдимъ руситѣ и русекото правителство, че ний безвъзвратно си свързваме сждбата и бждщността съ тѣхъ. Слѣдъ това ще трѣбва веднѣжъ за винаги да се откажемъ отъ всичкитѣ двусмислени и не ясни стѣпки въ външната си политика, както, наприимѣръ, е направила това малката Чернагора. Съ това ний полѣка лека ще спечелимъ пакъ симпатитѣ на русекото общество, които ще ни служатъ като най добра гаранция, че Россия нѣма да злоупотреби съ нашето довѣрие, а ще ни гали и пази тъй, както прави сега съ Чернагора. Послѣдното нѣщо, разбира се, ще изисква врѣме, тъй като лесно е да се изгубятъ симпатитѣ на единъ народъ, но не е тъй лесно да се върнатъ. Обаче ний сме убѣдени, че, при една искреностъ и добросѣвѣстностъ отъ наша страна, не е невъзможно въ едно близко бждще да си върнемъ напълно благоволенieto на великия народъ, комуто дължимъ всичко, и когото ний непреставаме да хулимъ по единъ най грубъ и недостоенъ начинъ цѣли 10 години.

И тъй, нашитѣ най реални интереси изискватъ да си свържемъ външната политика веднѣжъ за винаги съ Россия, а слѣдователно и съ Франция. Съ други думи, ний трѣбва да се присвѣдимъ къмъ Двойствения европейски съюзъ. Това трѣбва да стане въ формата на една писменна конвенция която да не допуца никакви лавирания и да убѣди руситѣ въ нашата добросѣвѣстностъ и искреностъ.

Но не е ли опасно, че Россия ще ни поглъне? Не е ли опасень единъ таквъ съюзъ за царствующата днѣсъ династия? Не е ли той опасень въ економическо и културно отношение? Тѣзи въпроси ний ще разгледаме въ нѣколко послѣдующи статии . . .

Z.

СБЪДВА СЕ.

Когато консерваторско-сѣдинитическото правителство, съ г. Стоилова на чело, подъ натиска на емигрантската кауза и подъ давлението на неблагоприятнитѣ негови отношения съ Австро-Унгария поради търговския договоръ, се намираше на безисходень пътъ; когато, заплашвано отъ опозиционния печатъ, че за прѣдсѣдатель на камарата може да бжде избранъ г. Цанковъ, то бѣше забъркало съвѣмъ пу-

Тя се приближи до люлката, погледнѣхъ дѣтето, което мърдаше прѣстенцата си, тури си ржката челото му и на каза тържественно: „Зюмбюланко азъ ти давамъ духъ, сила и хубостъ“ Ахъ, господжо, извика краля, който тутакъ си дойде на себе си, колко сте велика, и благодарна! Какъ да искупи непризнателността, и забравянето си? Какъ да ви засвидѣтелствувамъ очудването си, и своята благодарностъ?

—Кралю на Ланнимухитѣ, подвзе феята и се усмихна диво, азъ тѣй си отгѣствамъ. Сбогомъ!

—Какво, господжо, вий ни оставяте! каза кралицата и се залѣ въ съзп. Слѣдъ толкозъ добрини, ще ли ни оставите смъртното съжаление да вѣрваме, че вий не сте ни простили?

—Праздниството е въ честь на сестра ми, отговори сухо феята. Ще бжде неприлично отъ моя страна да смутя азъ нейната радостъ. Сбогомъ.

Феята на нощта, при всичко туй, не можа да не остави краля и кралицата да ѝ цалунатъ ржка. И двамата я испратиха до подножнето на голѣмитѣ стѣлби, гдѣто я чакаше нейната колесница, теглена отъ два бухала. Когато тя се изгуби въ безжѣрното въздушно пространство, краля се хвърли на шията на кралицата, и я пригърна нѣжно.

„Какво шастие, извика той, и какво величие за нашия милолюбимъ синъ! Духъ и сила! Свѣта ще е неговъ. Онѣзъ, които не ще прѣлѣствая, ще съкрушава; онѣзъ, които, не ще може да съкрушава, ще ги прѣлѣствая. Лѣвъ и дѣвица изедно, той ще бжде най чувотний политикъ отъ

солата, понеже му прѣдстоеше едно неминуемо корабкрушение, и търсеше срѣдства да излѣзе отъ това безисходно положение, като измислюване то благоприятни разрѣшения на емигрантския въпросъ, то проекти и търгове за построяване на нови желѣзно-пѣтни линии, и искаше съ това, отъ една страна да вмѣкне въ своя лагеръ повече послушни елементи, а отъ друга, да провъзгласи страната въ най-цѣтущо положение; когато то видѣ, че тѣзи срѣдства не ще могатъ да го закрѣпятъ яко, на поздрава почва подъ краката, то, за да се отърве отъ умразната нему опозиция, която зорко го прѣслѣдваше на всѣка стѣпка, измисли незаконното и съ нищо не оправдано растурение на VIII-то Обикновенно Народно Събрание, когато тази му послѣдня постѣпка прѣдизвика она силенъ протестъ у опозицията, който докара колективната ауденция у Н. Ц. В. Княза на четворицата опозиционни шефове; когато опозицията, опрѣна на думитѣ на самия князь, че „изборитѣ ще бждѣтъ свободни“, захвана да бичува властта за своеобразния *полицейски начинъ* на нейната агитация; когато, най-послѣ, и самия народъ, прѣдъ великата минута, се намираше окончателно расколебанъ въ своето довѣрие къмъ правителството, —тогава послѣдното не се стѣсни да прибѣгне къмъ най-послѣдното, и къмъ най-беззаконното срѣдство, съ което въ расклатеното си положение, располагаше, като употреби, по-край многобройнитѣ съ агитационни произволи и насилнически маниери, и най-опасното, т. е. поставянieto въ рѣдовѣтъ на „Народната“ и Н. Ц. В. Княза, отъ името на когото то увѣщава два дена прѣдъ самия изборъ народътъ, по слѣдующия работѣпенъ и неприличень начинъ:

„Едва ли има по-величественна минута отъ она, въ която народа, застаналъ прѣдъ урнитѣ, *слуша гласа на своя Господаръ, който му вика „кажи кою и какво желаешъ“* („Миръ“, брой 315, отъ 15 Ноември)“.

Това безочливо поведение на правителството и на неговия вѣстникъ ни навежда на много сериозни и мрачни мисли, разглежданието на които ще оставимъ за другъ пътъ, а тука ще обърнемъ вниманието на читателитѣ си върху факта, че този начинъ на дѣйствиѣ по *сдържаніе, форма и слѣдствие* е досущъ еднакъвъ съ единъ пассажъ отъ нашето неотдавнашно политическо минало, който е станалъ вече достояние на историята. Касае се до изборитѣ на 26-й Юний 1881 год., когато консерваторитѣ, съ противопоставяне нѣкакво писмо отъ Князь Александра срѣщу възвизанieto на либералнитѣ тогавшни водители, исхвърлиха и послѣднитѣ тѣхни приятели отъ Свищовското Велико Народно Събрание и наблѣскаха послѣдното тъкмо съ 304 души консерватори, между които 59 турци. Ето и самия този пассажъ:

„Деньтъ 26 Юний, въ който щѣхъ да станатъ изборитѣ дойде.

„Стражаритѣ се растичаха по селата, събираха селенитѣ и ги питаха: „за *Каравелова ли сте, или за Князтъ?*“ (к. н.). Отговорътъ не бѣ мжченъ. „За Князтъ!“ „Ура!“ извикваше стражара-

нашата безсѣртна династия. Честитий народе ланнимухи, приготвай синовѣтъ си и златото си; славата на твоя принцъ ще загъмни славата на Александровитѣ и на Цезаритѣ.

—И азъ казвамъ, че неговата хубостъ, ще му даде всички сърдца. Всички жени ще бждѣтъ негови; всѣка ще го обича. Има ли по-славно и по-сладко нѣщо да те обичатъ?

До като си говоряхъ тѣй, тѣ заблѣжиха, че феята на деня не бѣше при тѣхъ. Тѣ завчасъ литнаха при младий принцъ. За угода на едната сестрата, съ обѣрбиха другата, тѣ тутакъ осѣтиха опасността.

Наведена върху люлката на дѣтето, феята на деня, гледаше Зюмбюланка съ майчинска лѣтностъ. Тя изгледваше неспокойна и навѣсена; можеше се мисли, че тя виждаше въ сѣката неприятель, и че се дѣвѣеше, прѣди да го надвие. Ни краля, ни кралицата не смѣаха да говорятъ, когато, изведнѣжъ феята се исправи, ржкѣхъ съ ржката, си и направи въ въздуха три кръста около люлката „Зюмбюланко, каза тя съ растрѣперанъ гласъ, за да се отървешъ отъ приликата на сестра ми, казвамъ щото когато навършишъ петнадесетъ години, въ деня часа, който избера азъ . . .

(Слѣдва).

селенитѣ слѣдѣаха примѣра му и биваха закарвани къмъ урнитѣ, гдѣто имъ даваха правителствени бюлетини. И понеже виното се лѣеше тогава свободно, то, само по себе си се разбира, че разгорѣщенитѣ глави на нагласенитѣ избиратели не можаха да търпятъ при себе си никакви либерали, а особено водителитѣ имъ.

„Ако нѣкой по погрѣшка носеше опозиционна бюлетина, вмѣсто правителствена, той веднага биваше исквърлянъ отъ мѣстото на гласоподаване. Тогава се случиха още и други забѣлжителни чудесии: въ *София и другади въ урнитѣ се напъриха два икти повече билети, отъ числото на гласоподавателитѣ*“ (к. н.).

(„Bulgarien und Ostrumelien“ стр. 207).

Всичко, що се бѣ случило по-напрѣдъ и по-послѣ, ние може-би, ще раскажемъ другади при случай; сега само рѣкохме да привѣдемъ единъ слѣдъ други тѣзи два съвършено еднакви факта, та да обърнемъ вниманието на читателитѣ си върху положението, какво историческитѣ събития по нѣкога се повтарятъ въ сѣщия видъ, въ каквѣто сѣ станали достояние на историята.

Сбжда се!

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

По послѣдни части свѣдѣния отъ София, сесията на Народното Собрание щѣла да се прѣкъсне на 20-й тог и щѣла да се възобнови пакъ на 10 Януарий идущата година. До 20-й Декемврий щѣли да се разгледатъ само изборитѣ и бюджета.

Завчера на 9-й тог въ Софийския Окръженъ Сждъ се е почнало разгледането на дѣлото по убийството на покойния български диктаторъ Ст. Стамболова. Сждебнитѣ засѣдания ставатъ въ голѣмия салонъ на Славянската Бесѣда.

На длъжността началникъ на Щаба на армията, вмѣсто полковника Н. Иванова, който, както вече съобщихме, е получилъ портфейла на войната, е назначенъ полковникъ Наприковъ.

За поста министръ на Земледѣлнето и Търговията, който постъ стои вакантенъ отъ една година насамъ и се занимава *ad interim* отъ г. Ив. Евстр. Гешова, билъ натъкменъ, казватъ, зетя на послѣдния, г. Д. М. Яблански.

Спорѣдъ както е познато, една отъ „гениялнитѣ“ финансови реформи, съ които се отличатъ сегашното българско правителство, е нарѣдбата, гдѣто земледѣлческитѣ каси се прѣобърнаха на агенции на българската народна банка и, като таквизъ, почнаха да се занимаватъ съ всевъзможенъ родъ банкерски операции, за извършването на които нито самитѣ касиери, нито тѣхнитѣ писари сѣ достатъчно добръ подготовени. Ето що ни пишатъ отъ единъ околийски центръ, гдѣто земледѣлческата каса е прѣобърната на банкерска кантора:

„Страшна вавилония царува въ нашата земледѣлческа каса, която, освѣтънъ своитѣ, е натоварена още и съ масса други работи, които тя положително не може, па и нѣма време да върши. Възложено ѝ е, между другото, да прави и чисто банкови операции, да приема и дава на текуща смѣтка държавни пари, и, въобще, да замѣстова въ парично отношение ковчежницеството. Опасно е, че капиталата на каситѣ, които не е държавенъ, силно ще пострада отъ този „ортаклъжъ“. Възможно е и смѣткитѣ злѣ да се объркатъ, но каситѣ сигурно ще останатъ назадъ. Отиде човѣкъ за работа въ касата — време нѣма. Отива втори пѣтъ — касиера отишълъ въ сѣда да защитава интереситѣ на касата срѣщъ нѣкой несправенъ длъжникъ. Хора дошле отъ селата — искатъ да внасятъ пари, лихви и проч. — нѣма кой да ги приеме. Бирницитѣ, пощата дохождатъ да даватъ събрани отъ тѣхъ държавни даждия и берии, чиновницитѣ, войската искатъ заплати — нѣма кой да ги посрѣщне и испроводи. Търсятъ се пощенски марки — нѣма кой да продаде. Даватъ се заявления за кредитъ — нѣма кой да ги разгледа, кой да свика школовата комисиия да се произнесе. Съ една дума пѣленъ хаосъ, цѣла галиматия, която единъ день може да стори много скѣпо и на каситѣ и на държавата“.

Дѣйствително „гениялни“ финансисти сѣ нашитѣ „белгийци“. Още нѣколко такива реформи и по България сигурно ще потекатъ рѣки отъ медъ и масло. . . . Само здравие да е.

Бързаме да съобщимъ, че въ числото на русенскитѣ доктори, които сѣ подписали заявлението въ миналия нѣ брой, е пропуснато името на г. Д-ръ Хр. Аргироулу, за което молимъ извинение.

Спорѣдъ както се бѣ извѣстило по-рано чрѣзъ нашия вѣстникъ и чрѣзъ особенни покани, завчера, въ Недѣля на 8-й тог, Русенското Македонско Дружество държа въ по-

мѣщенieto на църкъ „Националъ“, своето годишно общо събрание, на което трѣбваше да се обсъдятъ нѣкои текущи въпроси и да се прѣизбере ново настоятелство. Бѣха се събрали на засѣданieto почти всичкитѣ живущи въ Русе македонски българи и мнозина русенски граждани. Събрание то се откри въ 10½ ч. заранѣта отъ подпрѣсѣдателя на дружеството, г. Г. Капчева, който замѣстваше отектвующия му прѣсѣдатель г. Хр. Иванова, Никополски народенъ прѣдставитель и вице-президентъ на Камарата. Врѣмето до 12 часа почти бѣ посвѣтено на изслушване една г. Капчева рѣчь по значението на македонската кауза, по миналата, настояща и бѣдѣща дѣятелност на македонскитѣ конгреси, комитети и дружества, които рѣчь побърка на събравшитѣ се да се заематъ съ каквѣ годѣ други отъ поставенитѣ на дневния рѣдъ въпроси. А тъй като нѣкои отъ членовѣтъ на събрание то поискаха отъ настоятелството отчетъ за неговата дѣятелност прѣзъ истеклата година, — отчетъ, който, повидимому, не бѣше готовъ да се чете; тъй като направеното отъ г. Капчева прѣложение да не се избира ново настоятелство, а да се придаде въ помощъ къмъ ветхото една четире-членна допълнителна комисиия, не се прие; тъй като, най-послѣ, и самото настоятелство нѣмаше готова листа кандидати, а врѣмето бѣше вече доста напѣднало, събравшитѣ г. членове рѣшиха да се отложатъ засѣданieto за въ Недѣля, 15 тог, когато да се събератъ отново да изслушатъ отчета и си избератъ ново настоятелство.

Като съобщаваме горното на своитѣ читатели, надѣемъ се, че идущата Недѣля, на 15-й Декемврий, тѣ ще се притекатъ въ по-многобройни количества въ църкъ „Националъ“ и ще дадѣтъ своята материална и морална поддръжка на една толкова свято и патриотическо дѣло, каквото е дѣлото на македонското дружество. Въ това поне нѣма политика и партизанство. Сждбинитѣ на нашитѣ братия отвѣдъ Рила и Родопитѣ сѣ, или поне трѣбва да бѣдѣтъ еднакво мили и сѣжли за всинца ни. Надѣемъ се, прочее, че голѣма частъ отъ нашитѣ съграждани ще почетѣтъ събрание то на Македонското Дружество съ своето присѣствие и ще дадѣтъ своята лепта за поддръжанieto и напѣрдѣка на една толкова възвишена и патриотическа кауза.

Г. П. Матевъ, досегашенъ членъ на русенския окръженъ сждъ, е назначенъ за прокуроръ при Сливненския окръженъ сждъ.

Ние не съмнѣваме г. П. Матева за заслуженото му повишение по службата.

Въ миналия брой на вѣстника ни, поради нѣмание свободно мѣсто, ние не можахме да спомѣнемъ нищо за прѣдставления на италиянската оперна трупна. Съ толкова по-голѣмо удоволствие испѣляваме тѣзи длъжностъ днѣска.

Длѣжни сме да кажемъ нѣщо за слѣднитѣ опери: „Балъ-Маска“, „Руи-Бласъ“, „Фра-Диаволо“, „Травиата“, „Селска Честъ“ и „Фаустъ“, които трупната даде прѣзъ послѣднитѣ дни.

Испѣлнителитѣ на главнитѣ роли въ всичкитѣ тѣзи опери се оказаха, както обикновено, на висотата на положението си. Русенската публика, която посѣти горнитѣ прѣдставления, получи едно истинско наслаждение отъ хубавата игра и прѣкрасно пѣние на артиститѣ, за които ние вече не веднажъ, сме говорили. По виднитѣ членове на трупната (г-жа Дапонте, Алфано и Алберти отъ женския персоналъ и г. г. Массини, Гуаско, Де Жиоржио и Синигра — отъ мъжския) станаха положително любимци на нашитѣ съграждани и ако излѣзе вѣрно извѣстие то, че трупната подиръ нѣкой день напушта града ни, то русенци ще почувствуватъ силно нейното отектвие.

Нека забѣлжимъ специално, че завчера, при прѣдставление на „Селска Честъ“ се поднесе на г-жа Дапонте отъ страна на нейнитѣ почитатели единъ букетъ, а вчера на г-жа Алфано въ операта „Фаустъ“, гдѣто тя, артистката, се оказа прѣкрасна испѣлнителка, се поднесоха единъ раскошенъ букетъ и една лира верѣдъ бурнитѣ ржкоплѣскания на цѣлия салонъ.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

На нашитѣ читатели на да ли е познато, че освѣтънъ „Миръ“ и „Прогрессъ“, г. Стоиловъ поддръжа отъ безусловнитѣ фондове още едно вѣстниче, което носи претенциозното име „Дунавски Извѣстия“ и се издава въ Свищовъ, подъ редакцията на нѣкой си Костадинъ (?) Михайловъ.

Това безсолно вѣстниче, привикнало само „исо“ да държи на софийскитѣ си първообрази, си е позволило, въ една уводна статия отъ 6-й тог, да гади на опозиционнитѣ шефове и да увѣрява свѣта, че поражението на опозицията и печалбата на правителството на 17 миналий Ноемврий се дължала на това, че водителитѣ на либералнитѣ фракции не биле **политически личности** като г. Стоилова:

За да бѣде чловѣкъ политическа личностъ, казватъ „Извѣстията“, пуждно е да познава основно условията, въ които живѣе самъ характера, нравитѣ, обичаитѣ и *умственикъ критерий* (!) на своя народъ. Безъ тия *кардинални* (!!) точки, той рискува да стане смѣненъ и съжалителенъ(?)

А за да не става единъ държавенъ мжжъ „съжалителенъ“, по мнѣнието на свищовския ни събратъ, той не трѣбва да прави никакви компромиси (исключение, естествено, се прави за съединитѣ и консерваторитѣ) по твърдъ простата причина, че сливането *въ едно* на четиритѣхъ (рѣчь отива за опозиционнитѣ шефове) — е явление, непочивающе на никаква *възможна цѣль* (!) и отстояще на значителна далечина отъ *морала* (!!) Да, въ политиката се изисква моралъ!!! . . .

Какъ ви хареса този прѣлѣстенъ, макаръ и безграмотенъ, както и по-горния, пассажъ?

Но не е само това. Четете, молимъ ви:

Ний щѣхми да бѣдемъ много щастливи ако опозиционнитѣ водители се движѣа отъ съображения, имѣющи за основа *морала* прѣди всичко. Днѣсъ, за голѣмо съжаление, не виждаме другъ освѣтънъ *разлогъ* фактъ.

И тази ужасна политическа и литературна „белиберда“ я пише единъ свищовски фондоуѣдъ, който, вѣроятъно, се ржководи и вдъхновява отъ тамошнитѣ корифеи на „народната“. Нима г. Стоиловъ не е можалъ да си намѣри въ такъвъ единъ интеллигентъ, като Свищовъ градъ, нѣкой другъ привърженикъ редакторъ, който, като знае правилата на политическия моралъ до толкова добръ, що то се смѣта въ право да дава лекции по него на нашитѣ държавни мжже, да познава поне на половината и . . . българската граматика! . . .

Въ една дописка до „Миръ“, нѣкой си еленскъ „белгийецъ“, скритъ подъ името „еленчанинъ“ се е заелъ да опише „истената“ по станалитѣ въ Елена на 17-й Ноемврий законодателни избори, и, мимоходомъ, да „насоли“ на анти—правителственитѣ кандидати: г. г. Ю. Теодорова и Ив. Бѣлинова. Искан ли много умъ да се разбере, че, по свѣдѣнията на този почтенъ „белгийецъ“, всѣчко въ Елена станало мирно и тихо, изборитѣ сѣ произвели при най-голѣма свобода, само нѣколко души „немирни“ опозиционери били распрѣстнати **отъ полицията**. Даже въ изборното мѣсто, казва дописника на „Миръ“, не станало никакво нарушение и смущение.

Негласувашиятъ около 16(?) души Златарчени сѣтихъ гласувахъ, както гласувахъ и всѣчки дошли избиратели отъ другитѣ общини. На никого не се отне правото да гласува; нѣ ако бѣше станало това, което бѣха проектирали Златарченитъ — повече отъ половината на избирателитѣ нещѣхъ да могатъ да гласуватъ, ако *полицията* не бѣ се распорѣдила на врѣме да прѣдпази на хълъването на тѣлата въ избирателното мѣсто, тогава сигурно щѣше да има събѣсване и кръвопролития, и чунения кутин разваляние изборъ и пр. нѣща, които Златарченитъ искаха да направятъ съ явно насилие и заплашване, а това тѣ искаха да стане, защото видѣхъ, че неше могатъ да се избератъ кандидтитѣ, за които гласувахъ.

Съ други думи, ако не е била **полицията** да распрѣстне, **полицията** да растура, **полицията** да попрѣчи, **полицията** да се распорѣди и проч. — кандидатитѣ на „народната“ щѣха да се провалятъ.

Ние не се съмнѣваме въ **истинността** на тѣзи достовѣрни свѣдѣния отъ Елена, но се чудимъ, защо „Миръ“ ги е публикувалъ сега, когато още прѣди 15-е на той обнародва най-мѣрдованитѣ извѣстия по еленския „свободенъ“ изборъ, пазѣли изъ подъ перата на еленския градски кметъ и еленския околийски началникъ . . .

ОБЯВЛЕНИЕ

Открива се подписка на дѣтското илюстровано списание

„ЗВѢЗДИЦА“ ГОД. VI (1897).

Сп. „Звѣздица“ е прѣпорѣчено на родители и учители съ окръжъно отъ Министерството на просвѣщенieto отъ 28 Септемврий 1896 год. подъ № 15,250.

„Звѣздица“ е най-распространеното дѣтско списание. То дава на читателитѣ си, освѣтънъ отборъ материялъ за прочитъ, още и добри приложения. (Първото приложение е красивъ стѣненъ календаръ, съ хубави бои, който се испраща съ I книжка).

Годишниятъ абонаментъ на „Звѣздица“, е **само два лева**, нѣ прѣдплатени.

Родители и учители! Запишете дѣцата и ученицитѣ си на „Звѣздица“: Звѣздицата е любимото дѣтско списание!

Всичко що се отнася до „Звѣздица“, се испраща до Н. Бѣловѣждовъ, учителъ — София.

Забѣлжително: Редакцията на „Звѣздица“, издава и редъ книжки за дѣца, подъ название „Дѣтска библиотека“. До сега сѣ издадени 12 книжки, които заедно струватъ 1 л. и 80 ст. Цѣната имъ е съвсѣмъ малка. Обявление за тѣхъ се намира въ всѣка книжка на „Звѣздица“. Обръщаме внимание на всѣчки, и върху тѣзи книжки.

Отъ Редакцията.

2—3.

ОБЯВЛЕНИЕ

Академически кройчъ изъ Виена търси мѣсто при нѣкой магазинъ, крои и работи военни и цивилни дрѣхы. Приема ученици по кройчеството.

За споразумение до посрѣдническото бюро въ гр. Руссе.

(2—2)